

சிந்தப்பா

மேஜர் ரஞ்சன் - சித்தப்பா

(செல்வநாயகம் தயாளன்)

தம்பசிட்டி, புஞ்சித்துறை.

பிறப்பு:

17.08.1968

வீரச்சாவு:

20.08.1991

வடமராட்சி -

‘விபரேசன் ஒப்பரேசன்’ நடந்து முடிந்த சில நாட்கள்.

சின்னனும் பெரிசமாக - கடற்காற்றுக் குக் சரசரத்துக் கொண்டிருந்த - பள்ளகூட முக்கு நடுவில் ரஞ்சன் நின்றான். இனி ஓட முடியாது. நாலுபக்கத்திலும் பச்சை உடைப் பேய்கள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பணங்கூடவிற்குள் நின்ற மக்கள் ரஞ்சனான் நடுவிலிருத்திவிட்டுச், சுற்றி நின்றனர்.

வழமையான விசாரணைகள் - சித்திரவதைகளை நடாத்தி விட்டு, இராணுவத்தினர் விலகிக் கென்றார்கள். அன்று ரஞ்சன் அங்கிருந்து தெரிந்திருந்தால், அந்தப் பணங்கூடவிலும் பல உயிர்கள் பலியாகியிருக்கக் கூடும். அந்த மக்கள் தமது உயிரைவிட ஒரு போராளியின் உயிரைப் பெறுமதியாகக் கருதி யதால், ரஞ்சன் அன்று காப்பாற்றப்பட்டான்

அன்றே “இது மகிள் தந்த உயிர்; இந்த மக்களின்ற விடுதலைக்காகத்தான் நான் வாழ்வதும் - சாவதும்” என, உறுதி எடுத்துக் கொண்டான் ரஞ்சன். அவனது முடிவைக் கேட்டுக் கடவில் எழுந்த அலைகள் சிலவும், கரையில் மோதி ஆமோதித்தன.

‘பிபரேசன் ஓப்பரேசன்’ காலத்திலும், இந்தியப் படை இம்மண்ணை ஆக்கிரமித்திருந்த நேரத்திலும், வடமராட்சிப் பகுதியிலேயே ரஞ்சன் நின்றான். பகற்பொழுதுகளிலும், பயங்கரமான இரவு நேரங்களிலும் ரஞ்சனையும் அவனது தோழர்களையும் மக்கள் தான் மூடிக்காததனார். இந்தியப் படை வெளி யேறி - சிறிலங்காவுடனான யுத்தம் தொடங்கியதன் பின்பு, வடமராட்சிப்பகுதியில் பலம் வாய்ந்ததொரு படையணியை உருவாக்க, ரஞ்சன் இரவு பகலாகப் பாடுபட்டான். அதன்பின்பு அவனும் அவன் வளர்த்தெடுத்த தோழர்களும் வடமராட்சிப் பகுதி மக்களைச் சுற்றினின்று காத்தனர்.

ரஞ்சன் ஒரு திறமையான போர்வீரன்; அதே நேரம் இளகிய மனம் படைத்த போராளி - சின்னஞ்சு சிறுசுக்களைக் கண்டால் எப்பவுமே மயங்கிடுவான்.

மழைநீர் தேங்கி ஈரமாக இருக்கும் வீதி களில், சில நேரம் இவனது வண்டி தயங்கும். உடனேயே சித்தப்பா என்றபடி சில வண்டுகள் ஓடிவரும்.

அவர்களுடன் கதைப்பதா - புதைந்த வண்டியை எடுப்பதா? அவன் தயங்கி நிற்பான்.

வண்டி உறுமிட்டு ஓட முறுத்து நிற்கும். வீதியில் செல்லும் கிழவிகள் “என்ற ராசா” என்று கட்டி அணைத்து முதிதமிட்டுச் செல்வார்கள்; வெற்றிலை எச்சிலைல் சிவந்த நெற்றியையும், கண்ணத்தையும் அவன் சிரித்தபடியே துடைப்பான்.

“சீ எச்சில்” என்றபடி சின்னஞ்சிறுசுக்களும் சிரிப்பார்கள்.

“இந்தச் சிரிப்பு தீரந்தரமாகி விட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இண்டைக்கு நாங்கள் சாகிறம்” என்ற சொல்வான் ரஞ்சன்.

உண்மைதான், சாவை இவர்கள் தினமும் வரவேற்றால்தான் இவர்கள் சாவை வாழ்வு பெற்றார்கள் - இவர்கள் வாழ்வதற்காக மரணித்தவர்கள்.

கோட்டை இராணுவ முகாம்மதான இரண்டாவது தாக்குதல் முயற்சி.

கோட்டையின் வாசல் பக்கமாக உள்ளே செல்ல வேண்டிய அளியின் தலைவன் ரஞ்சன் தான். தாக்குதல் தொடங்கியது. ரஞ்சனும் அவனது தோழர்களும் முன்னேறினார்கள். ஒரு நிலையில் ரஞ்சனின் சூப்பாக்கியை ரவை ஒன்று உடைத்தது. விழுந்த தோழரை கொருவனின் துப்பாக்கியை ஏந்தியபடி, ரஞ்சன் கோட்டை மதிற்சவரில் ஏறினான். ஆனால் அவனுடன் வருவதற்கு எவருமே இல்லை. முன்னேறி வந்த வழியெங்கும், அவனுடன் வந்தவர்களெல்லாம் மரணத்தைத் தழுவியும், காயமடைந்தும் விழுந்து கிடந்தார்; அன்று புவிகள் பின்வாங்கினார்கள்.

சில நாட்களின் பின் கோட்டை முற்றுகை வெற்றி அடைந்தது. ரஞ்சன் தனது முகாமில் ஒரு கோட்டையை எழுப்பினான். அதில், கோட்டையில் விழுந்த ஒவ்வொரு போராளியையும் படமாகப் பதித்தான். ஒவ்வொரு நாள் உதயத்தின் பொழுதும் அவர்களைத்திட்டு, அவனுடன் வருவதற்கு எவருமே இல்லை. முன்னேறி வந்த வழியெங்கும், அவனுடன் வந்தவர்களெல்லாம் மரணத்தைத் தழுவியும், காயமடைந்தும் விழுந்து கிடந்தார்; அன்று புவிகள் பின்வாங்கினார்கள்.

களில்தான் கண்ணி மிக வேண்டும் என நினைத்தான். மனது மேலும் மேலும் உறுதி பெற்றது. ‘தாக்குதலை நடாத்த வேண்டும்: ஆயுதங்களை எடுக்கவேண்டும்’. அந்த நினைவே இரவிலும் வந்து போனது,

சிலாவத்துறை இராணுவ முகாம் தாக்குதல் -

சிறிய இராணுவ முகாமைக் கைப்பற்றும் பணியில் ஈடுபட்டவர்களில் ரஞ்சனும் ஒருவன். தாக்குதல் தொடங்கிச் சில நிமிடங்கள் சென்றன.

இரண்டு இராணுவ முகாமிற்கும் மத்தியில் இருந்த காவலரன் புவிகளால் கைப்பற்றப்படுகிறது. அக் காவலரளில் இருந்த இலகு இயந்திரத் துப்பாக்கியை எடுத்தான் ரஞ்சன். அத்துப்பாக்கி இராணுவத்தினரை நோக்கி ரவைகளைக் கக்கத்தொடங்கியது. அதே நேரம், சிப்பாய் ஒருவனின் துப்பாக்கி ரவைகள் ரஞ்சனின் உடலிலும் விழுந்தன.

இன்று, ரஞ்சன் போராளியாக வாழ்ந்த மன்னிலேயே அவன் பெயரைச் சொல்லும் சிறுவர் பூங்கா ஒன்று, அதில் அவனும் அவனது தோழர்களும் நிற்றப்படமாக நினைவுகளைச் சொல்லியதிலேயே நிற்கிறார்கள்.

ஒளிக்கத்திர் தெறிக்கும் உதயங்களின் போதும், மழை இருள் கூடும் அந்தி நேரங்களிலும், சின்னஞ்சிறுசுக்களெல்லாம் தாங்கள் நேசித்த சித்தப்பாவைப் பாரித்து, அவருடன் கதைத்தி, அவரின் இலட்சியத்தில் கலக்கிறார்கள்.

சித்தப்பாவின் கனவைப் போல, நாளையை தேசத்தின் ஆயுதமேந்திய காவல்காரர்களாக அவர்கள் வருவார்களாம்.

- துசை ☆

குரல் - 22
சித்திரை - கவகாசி - 1991